

21 Μαρτίου 2015

Η Θεολογία των δακρύων, Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είπαν πως ο Χριστιανισμός κάνει τον άνθρωπο κατηφή και μελαγχολικό. Η συναίσθηση της αμαρτωλότητός του και τα δάκρυα που χύνει εξ αιτίας της φυγαδεύει την χαρά από την ψυχή του. Έτσι είπαν. Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Όλοι όσοι τα λένε αυτά είδαν από μακριά το βίωμα της πίστεως. Γι'αυτό και το παρεξήγούν. Δεν κατάλαβαν ότι μόνο ο Χριστιανός ζει την αληθινή χαρά. Μια χαρά που δεν είναι «εκ του κόσμου τούτου». Διότι η ποιότητά της είναι άλλη και η προέλευσή της είναι άλλη. Κυφορείται μέσα στα δάκρυα του πόνου για τις αμαρτίες μας και ωριμάζει πάλι μέσα στα δάκρυα μιας τώρα απέραντης ψυχικής ευφροσύνης που φέρνει η συναίσθηση της συγχώρεσης και της λύτρωσης.

Αυτό το χριστιανικό παράδοξο οι Άγιοι Πατέρες το ονόμασαν χαρμολύπη. Είναι η χαρά του πνευματικά αναστημένου ανθρώπου που πέρασε και περνάει από την οδύνη του Σταυρού.

Έτσι έχουμε μία θεολογία των δακρύων μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας.

Ένα βαθύ πνευματικό νόημα, που κρύβεται κάτω από τα δάκρυα που σχετίζονται με την υπόθεση της ψυχικής μας καθάρσεως. Και αποκτούν μία ξεχωριστή επικαιρότητα αυτή την περίοδο της Μ.Σαρακοστής που η Αγίας μας Εκκλησία με τις υπέροχες κατανυκτικές ακολουθίες της και το θαυμαστό λατρευτικό της πλούτο συχνότατα κάνει λόγο για τα δάκρυα καλώντας μας σε μία ουσιαστικώτερη συμμετοχή στο θαύμα της πνευματικής μας αναγεννήσεως.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ.

Τα δάκρυα είναι αποτέλεσμα της πτώσεως του ανθρώπου. Εξ αιτίας της ψυχικής μας αρρώστιας μπήκαν τα δάκρυα στη ζωή μας. «Έκκοψον και παύσον την αμαρτίαν και δεν χρειάζονται τα δάκρυα των ομμάτων σου, διότι όπου δεν υπάρχει ασθένεια δεν είναι αναγκαία τα ιατρικά φάρμακα». Ο όσιος πατήρ θεωρεί τα δάκρυα της μετανοίας ανώτερα και από αυτό το νερό του Βαπτίσματος έστω και αν φαίνεται αυτό τολμηρό. Διότι το νερό του Βαπτίσματος καθαρίζει τις αμαρτίες που έγιναν πριν από αυτό. Ενώ τα δάκρυα καθαρίζουν τις αμαρτίες που διαρπάξαμε μετά από αυτό. Ακόμη και το ίδιο το Βάπτισμα καθαρίζει που έχει και αυτό μολυνθεί εξ αιτίας των αμαρτιών μας. «Εάν δεν εχάριζε ο Θεός στους ανθρώπους της μετανοίας τα δάκρυα σπάνιοι όντως και δυσεύρετοι θα ήσαν οι σωζόμενοι. Εάν πάλι είναι αδύνατο να τρέχουν από τα μάτια μας τα δάκρυα για τη φυσική μας σκληρότητα, τουλάχιστον ας μη λείπει η μεγάλη και ενώδυνος κατάλυξη».

Η ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ.

«Μη νομίσης ότι έφθασεν εις τοιαύτα θεοχαρίτιστα και σωτηριώδη δάκρυα, εκείνος που κλαίει, όταν βούλεται. Διότι μπορεί να κλαίει κανείς ή υβριζόμενος ή αδικούμενος και με το να είναι πτωχός ή κλαίει από την πολύ του αγανάκτηση ή επειδή δεν μπορεί να εκδικηθεί. Μήτε εκείνος όπου κλαίει καθώς θέλει διότι ημπορεί να κλαίει δι'εκείνα τα πράγματα που αγαπάει και δεν μπορεί να τα αποκτήση, καθώς πολλάκις κλαίει κανείς δια τον θάνατον των συγγενών και φίλων του ή διότι απώλεσε κανένα πράγμα ή διότι του το άρπασαν ή προς το θεαθήναι τοις ανθρώποις ή δια κανένα πρόσωπο που αποχωρίζεται.

Αλλά εκείνος μόνον, που κλαίει καθώς αγαπάει ο Θεός ή δια τας αμαρτίας του ή δι'άλλην ψυχήν αμαρτωλόν ή δια το τέλος του μη τύχη και κολασθή δια τα αμαρτίας του και αποστερηθή τον Θεόν ή δι' άλλα τοιαύτα θεάρεστα πράγματα, ούτος ηξιώθη του χαρίσματος που προσφέρει τα αξιοθαύμαστα και κεχαριτωμένα δάκρυα».

Χρειάζεται λοιπόν πολύ προσοχή. Διότι πολλές φορές κατά τον Άγιο Πατέρα συμπλέκεται και ενώνεται μαζί με τον κατά Θεόν σωτηριώδες δάκρυ και το της κενοδοξίας και υπερηφανείας δάκρυ. Και τότε είναι δυνατόν να απατηθής.

Γι'αυτό συνιστά: «Σκέψου μήπως δακρύζεις, διότι νομίζεις ότι είσαι καλός και φιλόθεος και επαινείσαι κρυφίως εν τη διάνοιά σου ή φανερώς έμπροσθεν των άλλων με τον λόγον σου ή κατακρίνεις τους άλλους ως μη κλαίοντας ή ότι δεν σοι ήλθον εκ της χάριτος του Θεού τα δάκρυα αλλ'εκ της προκοπής και αγιωσύνης σου, ή κλαις και έπειτα δεν αφήνεις τας πονηρίας σου ούτε παύεις τα κακίας σου ή δεν έχει υπομονή εις τους πειρασμούς και τα θλίψεις σου ή παρακαλείς να παιδεύθωσι οι εχθροί σου, τότε γνώριζε ότι εκείνα είναι της δαιμονιώδους υπερηφανείας δάκρυα».

Αξίζει να τελειώσουμε με μία θαυμάσια προτροπή που απευθύνει ο άγιος πατήρ προς όλους μας.

“Ω φίλοι και αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί μου, δεν θέλει να μας εγκαλέσει ο Κύριος εν τω καιρώ του θανάτου ημών και της μελλούσης αυτού κρίσεως, ούτε θέλει να μας καταδικάσει, πως δεν εθαυματοουργήσαμεν, ή πως δεν εγυμνάσθημεν την θεολογίαν ή πως δεν εμάθαμεν βαθέα και υψηλά νοήματα αλλά θέλει μας ερωτήσσει κατά αλήθειαν και θέλει μας κατακρίνει διότι δεν ηθελήσαμε να ταπεινωθώμεν και να κλαύσωμεν εν βίω παντί τας αμαρτίας μας και να αποπλύνωμεν την ψυχή ημών με τα ίδια δάκρυα και του θανάτου ημών με καρδίαν ενώδυνον την συγχώρησιν

των αμαρτημάτων μα κατά το θείον αυτού πρόσταγμα”.

Ευτυχισμένοι όσοι προσέχουν τα λόγια αυτά. Όσοι ζουν ιδιαίτερα αυτές τις ημέρες που είναι ημέρες προσευχής, μετανοίας και κατανύξεως.

από το βιβλίο: Πατερικές Εμπειρίες

Η θεολογία των δακρύων, Αγίου Ιωάννου της Κλίμακος

σελ.65

εκδ. “ΖΩΗ”

Πηγή: imverias.blogspot.gr